ΕΤΟΣ Γ΄. — ΑΡΙΘ. 337 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΤΕΤΑΡΤ 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25

Ρ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ ΚΑΙ ΣΕΤΕΒΑΓΙΟΣ

—

(Αἴθουσα μεγάλη ξενοδοχείου, ἔχουσα δύο θύρας· ἐξ ἑκατέρας εἰσορμῶσιν ὁ Καλακαθούας καὶ ὁ Σετεβάγιος προστρίβοντες μεθ' ὁρμῆς τὰς ῥίνας των κατὰ τὸ σύστημα τοῦ χαιρετισμοῦ των, ἕως ὅτου νὰ μελανιάσουν σὰν μελιτσάραις καὶ ἔπειτα ἀσθμαίνοντες ἐξαπλοῦνται ὁ ἕνας εἰς μίαν πολυθρόνα καὶ ὁ ἄλλος εἰς ἄλλην. Tableau.)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

—

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Τί χαρά! τί συγκίνησις ποῦ σὲ εἶδα!

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ἀμ' ἐγὼ πάλι; ἐκεῖ 'ς τὴν Ἀγγλία ποῦ ἤμουν ἄκουσα τόσαις φοραὶς νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ χρυσό σου τόνομα (ὑψόνει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν χεῖρά του εἰς ἔνδειξιν τιμῆς), ποῦ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα νἄρτω νὰ τρίψουμε τὰ μούτσουνά μας.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Ἀλήθεια; Καὶ τί λογαριάζουν αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι; εἶδα εἰς τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα*, ὅτι σκοπεύουν νὰ σὲ ξαναστείλουν 'ς τὸ θρόνο σου;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. . . . . .

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Τί εἶπες; θὰ παλινορθώσουν τὴν δυναστείαν σου;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. . . . . .

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Βρὲ ἀδελφὲ, βρὲ συνάδελφε, δὲν μιλᾶς;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ἀπαγορεύεται νὰ ὁμιλῶ πολιτικά.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Μωρ' τί κουτὸς ποῦ εἶσαι· εἴξευρε ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου πῶς ὅλοι οἱ βασιλεῖς εἶνε κουτοί, μὰ σὺ εἶσαι ὅλως διόλου αὐτοκράτωρ· (σηκονόμενος ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ πλησιάζων πρὸς αὐτόν.) Ἔλα τόρα νὰ τὰ ποῦμε, ζευζέκη, καὶ κανεὶς δὲν μᾶς ἀκούει· κ' ἔπειτα στάσου νὰ παρατηρήσω. (Περιτρέχει τὴν αἴθουσαν μὲ ἦθος Ἀλεξιάδου θέλοντος νὰ εἴπῃ μυστικὸν εἰς τὸν Βούλγαρην κ' ἐρευνῶντος τὴν σκηνὴν μήπως εἰς καμμιὰ κόχη εἶνε κρυμμένο κανὲν αὐτί.) Κανείς.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ἄς εἶνε· ἐγὼ πολὺ πολὺ δὲν σκιάζομαι ἀπὸ ἀπαγορεύσεις· μὰ ἀφοῦ εἶμαι σὲ ξένον τόπο τί νὰ κάνω; λέγε, τί ἤθελες νὰ μοῦ πῇς.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Θὰ σὲ στείλουν πάλιν κεῖ κάτω;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ἔτσι μαθαίνω.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. (πλησιάζων μετ' ἐνδιαφέροντος). Καὶ πόσα πέρνεις;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Μικρὰ πράγματα· κ' ἔπειτα ἔχω ἕνα σωρὸ γυναῖκες ποῦ μοῦ τὰ καταβροχθίζουν ὅλα.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ Ὅσο γι' αὐτὸ ὅλοι ἕνα εἴμεθα καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ· ἐγὼ μιὰ ἔχω, μὰ ἔχω οπλλαίς.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Πῶς ἔχεις μιὰ κ' ἔχεις πολλαίς;

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. (θωπεύων τὸν πώγωνα τοῦ Σετιβάγιου καὶ ἡμικλείων πονηρῶς τὸν ἕνα ὀφθαλμόν του.) Καὶ δὲν τὸ νοιώθεις; καὶ πῶς τὰ πᾷς μὲ τοὺς ὑπηκόους σου;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Καλά· γιατὶ σ' ἐμᾶς ἐκεῖ κάτω πειὸ καλλίτερος εἶνε ὁ πειὸ δυνατός· κ' ἐγὼ (ὀρθῶν τὸ ἀνάστημά του ὑπερηφάνως) εἶμαι ὁ πειὸ παλληκαρᾶς ἀπὸ ὅλους· ἀλλὰ τ' ἀγγλικὰ κανόνια μοῦ τὰ χάλασαν καὶ ἕνας Ὁλανδέζος Βὰν Δὲν δὲν ξεύρω πῶς διάβολο τὸν λὲν κοντεύει νὰ μοῦ χαλάσῃ τὴν δημοτικότητά μου, (μετ' ἀγανακτήσεως), ἄχ αὐτὸς ὁ πόλεμος! αὐτὸς ὁ πόλεμος!

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. (περίτρομος). Ὁ πόλεμος! (ψάχνων σπασμωδικῶς τὸ θυλάκιόν του) καὶ τὰ χαρτιὰ ἐκεῖνα ποῦ μ' ἔστειλεν ὁ Τετραμπούκης! ἄ! εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα! τόρα ἂς κουβεντιάσωμεν λιγάκι· τὸ ξέρεις πῶς κ' ἐγὼ ἔχω πόλεμο; Τὰ σύνορα τῆς Καλοιακούδας μου κάιονται. Τί μοῦ λὲς νὰ κάνω;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Νὰ μὴ γυρίσῃς πίσω· μήπως καὶ σὲ πιάσουν αἰχμάλωτο οἱ Τρακατροῦκοι.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Αἰχμάλωτο; τοὐλάχιστον νὰ μ' ἐφυλάκιζαν μέσα σ' ἕνα χαρέμι; τέτοιαις ἀλυσσίδες ἀπὸ τορευτὰ μπρά τσαποῦ νὰ μ' ἀγκαλιάζουν, ταὶς θέλω.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Μωρὲ κάθου στ' αὐγά σου· καὶ μὴν τὸ κουνᾷς ἀπ' ἐδῶ, καλὰ κάθου σὰν *Καλλακαθοῦας* ποῦσαι.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ μετακομίσω ἐδῶ, τόρα μάλιστα ποῦ εἶνε καὶ ὁ καιρὸς τῶν μετακομίσεων, τὸ Ταραπαταραπατατόϊον μου.

ΣΕΒΙΤΑΓΙΟΣ. Τί; μόνον γιὰ τὄνομά του πρέπει νὰ ναυλώσῃς δέκα ἀτμόπλοια!

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Τὸ κτῆμά μου, βρὲ ἀδελφέ· ἔχω τοὺς ὑπηκόους μου ποῦ μοῦ δίνουν εἰσόδημα· αὐτοὶ εἶνε κινητὸν κτῆμα, καὶ μάλιστα ἀεικίνητον· ἔχω καὶ τὸ Ταραπαταραπαταπόϊον τὸ ὁποῖον εἶνε ἀκίνητον· αὐτὸ μοῦ δίδει τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι κτηματίας· νὰ πωλῶ πρόβατα, βώδια, γάλα ὡς καὶ ξύλα εἰς τοὺς ἰδίους μου ὑπηκόους. Πρέπει νὰ γράψω νὰ μοῦ τὸ στείλουν ἐδῶ. (Κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ γράφει) «Κύριον Τετραμβούκην. Ναυλώσατε ἀτμόπλοια Παγκαλλακαθουείου ἑταιρίας καὶ φορτώσατε Ταραπαταραπατατόϊον Μετὰ φορτωτικῆς στείλατε καὶ εἰδήσεις περὶ συνόρων·» (τὸ ἀναγινώσκει.)

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ὡραῖα· μὲ τὸ τελευταῖον κολλκεύεις καὶ τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τους.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Ποῦ νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος κ' αὐτοὺς καὶ τὸ ἔθνος τους! ἄχ! μοῦκαμες εὐεργεσία ποῦ μ' ἐσυμβούλευσες νὰ φύγω· (προτείνων εἰς τὸ κενὸν ὀργίλως τὸν γρόνθον) μπιρμπάντες! μὰ ξέρεις τί ὑπήκοοι ποῦ σοῦ εἶνε; οἱ ἀχρεῖοι, θαρροῦν πῶς πῆραν δοῦλο καὶ ὄχι ἀφέντη· κ' ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νύχτα μέρα νὰ κάθωμαι νὰ σκέπτωμαι γι' αὐτοὺς, γιὰ ἕνα σκυλολόγι ἐκεῖ μπακάλήδων καὶ μανάβηδων καὶ δασκάλων· κ' ἔπειτα... οἱ ἰδικοί σου οἱ Ζουλοῦ ἔχουν ἐφημερίδες;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Οἱ ἰδικοί μου δὲν ξεύρουν οὔτε νὰ γράψουν, οὔτε νὰ διαβάσουν.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Ὦ! εἶσαι εὐτυχὴς, εὐτυχέστατος καὶ ἂν δὲν σὲ λυπούμουν θὰ σ' ἐπρότεινα νὰ κάμωμεν ἀλλαξιά· σ' αὐτὸ τὸν βρωμότοπό μου αἱ ἐφημερίδες φυτρώνουν σὰν μανιτάρια· σὰν φαρμακωμένα μανιτάρια· σὲ βρίζουν, σὲ πεθαίνουν· μερικαὶς κἄνουν τάχα πῶς τὰ λὲν σκεπαστὰ, ἀλλ' ὁ πέπλος τὸν ὁποῖον ρίπτουν τὰ σκεπάζει τόσον μόνον ὅσο νὰ φαίνωνται· τί βάσανο αἰώνιο! θέλουν οἱ κύριοι διότι εἶμαι βασιλεὺς νὰ μὴν εἶμαι ἄνθρωπος· τυχαίνει νὰ μιλήσω μὲ τὴ μιὰ, νὰ σφίξω τὸ χέρι τῆς ἄλλης, νὰ φιλήσω τὴν ἄλλη, νὰ βγῶ τὴν νύκτα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα μιᾶς νὰ τῆς κάνω πατινάδα, σφυρίζουν σὰν φίδια αἱ κακαὶ γλῶσσαι, καὶ ὄχι μόνον αἱ κακαὶ γλῶσσαι, ἀλλὰ σφυρίζουν καὶ αἱ σφαῖραι ἀκόμη κατόπι μου· τέτοιοι μασκαράδες εἶνε αὐτοί· ἕκαστος πολίτης δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ τὰ αὐτὰ καὶ ἀκόμη παραπάνω; αἴ λοιπὸν ἐγὼ δὲν ἔχω δικαιώματα οὐδὲ ὡσὰν μὲ τὸν πειὸ μικρὸ ἀπ' τοὺς ὑπηκόους μου.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ἐμένα ἂν μοῦκαναν τέτοια οἱ ὑπήκοοί μου νύκτα μέρα θὰ τοὺς ξυλοκοποῦσα.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Ἄχ! ἂν τοὺς εἶχα τόρα ἐμπρός μου θὰ τοὺς ἔσχιζα σὰν σαρδέλαις, coquins! (κτυπᾷ ὀργίλως τὸν πόδα του κατὰ γῆς· τὸ τραπέζιον συνδονεῖται καὶ ἡ *Πρώτη σκηνὴ* ἀπὸ τὸν φόβον της γίνεται:)

—

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Νομίζω ὅτι ἐκτύπησαν οἱ κύριοι, ἐπιθυμοῦν τίποτε;

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ καὶ ΣΕΤΕΒΑΓΙΟΣ (προσβλέποντες λαιμάργως.) Ἐπιθυμοῦμεν . . . τί ἄλλο; σένα.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Νὰ φάγητε τίποτε δὲν ἐπιθυμεῖτε;

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Μὰ καὶ σὺ τρώγεσαι καὶ παρατρώγεσαι μάλιστα (ζητεῖ νὰ τὴν θωπεύσῃ.)

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Ἄφησε τ' ἀστεῖα, κύριε, θέλετε νὰ σᾶς φέρω τίποτε;

ΟΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΙ.

ΚΩΜΩΔΙΑ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 336.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ.

Τώρα κ. Κλεάνθη, θά μοι ἐξηγήσητε μερικὰ πράγματα. Πρῶτον διὰ τί με ὠνομάσατε Τριανταφυλλόπουλον, ἔπειτα διὰ τί μ' ἐστείλατε χωρὶς διαβατήριον εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ ἔπειτα.....

Κλεάνθης.

Θέλω νὰ ἐκπλήξω τὴν σύζυγόν μου μὲ ἓν δῶρον. Αὔριον ἑορτάζει τὰ γενέθλιά της. Δὲν ἤθελα λοιπὸν νὰ μάθῃ τίποτε· τὸ δῶρον θὰ ἔχανε τὴν ἀξίαν του. Τριανταφυλλόπουλος εἶναι εἰς ἀνταποκριτής μου.

Χαρίλαος.

Δῶρον δύο φωνογράφους..... (ἰδίᾳ) Παράδοξος ἄνθρωπος!

Κλεάνθης.

Τὸν ἕνα μόνον. Ὁ ἄλλος εἶναι ἰδικός μου. Θὰ παίζωμεν τοὺς φωνογράφους μεθαύριον τὸν χειμῶνα.

Χαρίλαος.

(Ἰδίᾳ). Τίποτε δὲν ἐννοῶ. (Γεγονώς). Καὶ θὰ παίζῃ καὶ ὁ ὑπηρέτης σας, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξα, ὅπως μοι εἴπατε;

Κλεάνθης.

Ναὶ· ἴσως μὲ τὴν ὑπηρέτριαν...

Χαρίλαος (*ἰδίᾳ*).

Τί ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος! Εἰς τὴν ἀρχὴν μοὶ εἶπεν ὅτε θὰ κάμῃ τὸν πόλεμον μὲ τοὺς φωνογράφους· τώρα θὰ παίζῃ...Εἰρήνη καὶ πόλεμος—πόλεμος καὶ εἰρήνη, πολιτικὴ ἐπαμφοτερίζουσα, καὶ πολιτικὴ τῆς ἡμέρας ἐπάνω κάτω.

Κλεάνθης.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ σχέδιόν μου, διότι σε βλέπω ἀποροῦντα. Συνέθεσα μίαν προσφώνησιν ἔμμετρον διὰ τὴν ἑορτήν της, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπαγορεύσω εἰς τὸν φωνογράφον, ὁ

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Φέρε τρεῖς σαμπάνιαις καὶ τρία ποτήρια (ἐξέρχεται ἡ Παιδίσκη.)

—

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Κομμάτι!
ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Τάκος!
ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Σῶμα γιὰ συχνοφίλημα!
ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Καὶ γιὰ σφιχταγκάλιασμα!
ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Καί....!
ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Καί....!
ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Σώπα κ' ἔρχεται.

—

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

(Εἰσέρχεται ἡ Παιδίσκη φέρουσα τὰς τρεῖς φιάλας καὶ τὰ τρία ποτήρια τὰ ὁποῖα καταθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Ὁρίστε, κύριοι, θέλετε νὰ τὰς ἀνοίξω;

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Δὲν εἶνε δική σου δουλειὰ ν' ἀνοίγῃς στουπώματα· ἐγὼ εἰς αὐτὸ ἔχω εἰδικότητα. (Ἀνοίγει τὰς τρεῖς φιάλας καὶ πίνουν.) Ἔλα κάθησε ἐδῶ κοντά μου.

ΣΑΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ὄχι δὰ ἀπ' ἐδῶ, κοντά μου.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ (γελῶσα καὶ κτυπῶσα ἐλαφρῶς καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν μύτην.) Τότε λοιπὸν κάθουμαι 'ς τὴ μέση

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. (θωπεύων τὴν παρειάν της) Βελουδένιο εἶνε τὸ μαγουλάκι σου.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κορμοὺς μὲς στὸ φουστάνι σου.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ. Γιατί;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Γιατὶ ἀφ' ὅτου ἦλθες κοντά μου αἰσθάνομαι ὅλο κνισμοὺς εἰς τὸ σῶμά μου.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Κ' ἐγώ. (Προσβλέπων τὸ πλούσιον στῆθος τῆς Παιδίσκης.) Ἔκαμα πολλὰ ταξείδια ἕως τόρα, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ἐπέρασα τοιούτους λόφους. (χύνει σαμπάνια ἐκ τῆς φιάλης καὶ πίνει) Σετιβάγιο, πῆγες πολλαὶς φοραὶς ὡς τόρα εἰς τὰς Κάτω Χώρας;

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ὄχι, ἀκόμη δὲν πῆγα.

ΚΑΛΑΚ. (Τὸν βλέπει μὲ περιφρόνησιν). Εἶσαι βλαξ.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ.(Προσπαθῶν νὰ φιλήσῃ τὴν Παιδίσκην) Ποῦ κάθεσαι;

ΚΑΛΑΚ. (μεθυσμένος ἤδη καὶ θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους της.) Αὐτὸ μόνον δὲν θὰ γείνῃ. Γύρνα ἀπ' ἐδῶ. Πές μου πῶς μ' ἀγαπᾷς.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Τί; ἐμένα θὰ πῇ πῶς μ' ἀγαπᾷ.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Ἐμένα!

ΣΕΤΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ἐμένα.

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. (τραυλίζων). Μωρ' μάζεψε τὰ λόγια σου.

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Σὺ μάζεψε τὸν ἑαυτόν σου καλλίτερα ποῦγεινες στουπί.

ΚΑΛΑΚ. Ζουλοῦ!

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Ῥω....

ΚΑΛΑΚΑΘΟΥΑΣ. Χάσου!

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. Γκρεμίσου. Ζωντόβολο!

(Ἁρπάζουσι ἀπὸ μίαν καθέκλαν. Ἡ Παιδίσκη ἐξέρχεται κραυγάζουσα. Ὁ Σετιβάγιος καταφέρει μίαν τοῦ Καλακαθόου κατακέφαλα.

ΚΑΛΑΚ. (πίπτων ἀνάσκελα) Ἀ!

ΣΕΤΙΒΑΓΙΟΣ. (ὠθῶν αὐτὸν περιφρονητικῶς διὰ τοῦ ποδός του). Μοῦτρο ποῦ θέλει νάχῃ καὶ ὑπηκόους!

(Εἰσέρχονται κλητῆρες καὶ χωροφύλακες οἱ ὁποῖοι συλλαμβάνουσι τὸν Σετιβάγιο, ἀφ' οὗ αἱματοκύλισε τέσσαρας, καὶ ὁδηγοῦν αὐτὸν μετὰ τοῦ Καλακαθούα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν).

Του-ρου-του-τοῦ.

—

ὁποῖος φωνογράφος θά την ἐπαναλάβῃ αὔριον τὸ πρωΐ, μόλις ἡ Πηνελόπη μοῦ ἐξυπνήσῃ. Ἔ! δὲν εἶναι ὡραῖον τὸ σχέδιόν μου, πρωτότυπον;

Χαρίλαος.

Τῳόντι τώρα ἐννοῶ τὸν μυστικισμόν. Θέλετε λοιπὸν νά σας βοηθήσω εἰς τίποτε...;

Κλεάνθης.

Ὄχι· ἐνόησα τὸν μηχανισμόν του.

Χαρίλαος.

Στίχους λοιπὸν καὶ ἐλέγετε ὅτι ποιητικίζω ἐγώ. Ἀλλὰ διαμαρτύρομαι· μὲ κατεβιβάσατε ἀπὸ τὸν Πήγασον διὰ ν' ἀναβῆτε σεῖς...! Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον ποτὲ ἀξιώσεις. Ἐν τοσούτῳ χαίρετε. (ἰδίᾳ, ἀπερχόμενος) Δῶρον εἰς τὴν γυναῖκά του ἕνα φωνογράφον! Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του θὰ τῇ ἐχάριζα ἕνα γλωσσοδέτην!

—

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ εἶτα ΜΑΡΙΑ καὶ ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κλεάνθης (*ἐξετάζων τὰ κιβώτια*).

Τόσαι ἐφευρέσεις, τηλεγράφοι, ἠλεκτρικὰ φῶτα, ἱπποσιδηρόδρομοι, κωνωποκτόνα δελτία....! Τόσαι ἀνακαλύψεις, ὁ νεκρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὰ βακτηρίδια τοῦ πνεύμονος... Καὶ ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐφευρέσεις μόνος ὁ φωνογράφος μοὶ χρησιμεύει. Ἀ! δὲν ἔπρεπε νὰ ἦμαι τόσον βαρύκοος, ἄλλως θά μοι ἤρκει ἴσως νὰ καρφώσω τὸ αὐτί μου τὴν νύκτα εἰς τὴν θύραν της, διὰ νὰ ἀκούσω τί γράφει εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κύριον ἡ σύζυγός μου. Ἔχει τὴν συνήθειαν ἐνῷ γράφει νὰ ἀπαγγέλλῃ μὲ σχήματα καὶ μορφασμοὺς ὡς ἄλλη Σάρρα—Βερνάρ. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχα εὐαίσθητον τὸ τύμπανον, μήπως θὰ ἠδυνάμην νὰ μείνω ἀπαθὴς καὶ νὰ την ἀκούσω μέχρι τέλους; Εἶμαι νευρικὸς καὶ χάνω τοὐλάχιστον ἑξήντα τοῖς ἑκατὸν εἰς ὅλας μου τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀλλ' εὑρῆκα τὸν τρόπον· νὰ με ἀντικαταστήσῃ ὁ ὑπηρέτης μου. Εἶναι αὐτὶ περίφημο! Καὶ διὰ νὰ μὴ προσβληθῇ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς συζύγου μου, διότι ἔβαλα τὸν ὑπηρέτην, ἐσκέφθην ..... Ἀ! κάποιος! (Κλείει τὸ κιβώτιον).

Μαρία (*εἰσελθοῦσα ἀποτόμως· ἰδίᾳ*)

Τί ἔχει πάλιν;

Κλεάνθης.

Μαρία, τί θέλεις;

Μαρία.

Νὰ σας ἐρωτήσω πῶς τὸ θέλετε τὸ ἀρνί, μὲ χόρτα, μόνον; (Κατὰ μόνας) Τί νὰ ἦνε ἀρά γε μέσα εἰς τὰ κουτιά;

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

—

Ἂν τελειώσῃ ὁ *Πόλεμός* μας τόσον ὀγλίγωρα, πρέπει νὰ τὸν περισυνάξωμεν ὡς τὴν τέρραν τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ δόκτωρ Σλῆμαν, νὰ τὸν θέσωμεν ἐντὸς *γυάλας* καὶ νὰ τὸν διαφυλάξωμεν ἐν τῷ φυσιογραφικῷ μουσείῳ, ὡς περίεργον προκατακλυσμιαῖον θηρίον, ὡς *μαμμοὺθ* τῶν νεοελληνικῶν χρόνων.

—

Τώρα ποῦ ὁ *Ἠθικὸς Κόσμος* — Στίχοι Μελισσηνοῦ, Μουσικὴ Ῥοδοθεάτου—ἀφιερώθη εἰς τὸν κ. Τρικούπην, εἰς τὸν κ. Κουμουνδοῦρον θ' ἀφιερωθῇ κατ' ἀνάγκην ὁ *Ἀνήθικος Κόσμος*, ὁ δὲ τρίτος, ὁ *ἠθικοανήθικος*—τί μάκρος!—εἰς τὴν Θωδορογιαννοῦλα!

—

Ὁ ἐν Λονδίνῳ ἀνταποκριτής τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν τηλεγραφημάτων περὶ συλλήψεως καὶ τυφεισμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ λωποδυτῶν Ἑλλήνων ἔσπευσε νὰ γράψῃ ὀλίγας λέξεις εἰς τὰ *Ἡμερήσια Νέα* τοῦ Λονδίνου, νομίζων, ὡς ἰδιαιτέρως γράφει πρὸς ἡμᾶς—ὅτι «κα-«θῆκον δικαιοσύνης εἶναι τὸ νὰ ὑψώσῃτις φωνὴν ὑπὲρ τῆς »Ἑλλάδος, καθ' ἣς ἀντανακλᾶται ἡ ἀτιμία ὄντων τινων »αἰσχρῶν καὶ ἀμφιβόλου καταγωγῆς καὶ γεννήσεως.»

—

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀποκαλύπτομεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ δημόσιον τὸ προσφιλὲς ὄνομα τοῦ τόσον ἐνδιαφέρον διὰ τῶν ἀμιμήτων ἐκ Λονδίνου ἐπιστολῶν του προκαλέσαντος ἀνταποκριτοῦ μας **Timeson**. Εἶναι ὁ νεκρὸς διδάκτωρ τῆς Νομικῆς καὶ τώρα ἐμπορευόμενος ἐν Λονδίνῳ **Εὐστάθιος Σ. Χρονόπουλος**, ἐκ τῆς γνωστῆς τοῦ Πύργου οἰκογενείας.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή του:

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

Τῷ ἐκδότῃ τῶν «Ἡμερησίων Νέων»

Κύριε,—Συχνὰ βλέπω ἀναφερόμενα ἐν τισιν ἐφημερίσι ὡς καὶ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ὅτι Ἕλληνες ἐτυρεκίσθησαν ἢ ἐτιμωρήθησαν δι' ἄλλης ποινῆς ὡς ἔνοχοι διαρπαγῆς (looting). Ἡ ἰνδικὴ αὕτη λέξις σημαίνει νομίζω λῃστείαν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀρκετὰ δυσάρεστον, ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν σας ἐπὶ τούτου. Πολλοὶ αὐτοκαλούμενοι Ἕλληνες εἶναι συνηθέστατα ὑπήκοοι τῆς Πύλης, Λεβαντῖνοι, λαλοῦντες τὴν ἑλληνικὴν, γλῶσσαν τοῦ ἐμπορίου ἐν Ἀνατολῇ καὶ διὰ τοῦτο ἐκλαμβανόμενοι ἑλληνικῆς ἐθνικότητος.

Δύναμαι ὅμως νὰ διαβεβαιώσω ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἀναγνώστας ὑμῶν ὅτι δὲν εἶναι Ἕλληνες. Γράφω ταῦτα ὅπως ἀποδώσω ἀπλούστατα δικαιοσύνην εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκληφθῇ ἔνοχον τοιούτων ἐγκλημάτων. Ἀλλὰ καὶ ἂν πράγματι Ἕλληνες ἦσαν οἱ διαπράττοντες αὐτά, θὰ εἶχον ἐλαφρυντικὴν ὑπὲρ αὐτῶν περίστασιν, καθόσον οἱ Ἕλληνες, ὡς ἡ πολυαριθμωτέρα χριστιανικὴ ἐθνικότης ἐν Αἰγύπτῳ, ἐζημιώθη πλειότερον πάσης ἄλλης ἐκ τοῦ φανατισμοῦ τοῦ ἀραβικοῦ πληθυσμοῦ. Πεποιθὼς ἐπὶ τὰ φιλοδίκαια ὑμῶν αἰσθήματα ἐλπίζω ὅτι θέλουσι τύχει τ' ἀνωτέρω δημοσιεύσεως παρ' ὑμῶν.—Ὅλος ὑμέτερος, **Κρόνος**.

—

Ἐκ Θεσσαλονίκης ἀφίκετο δι' ὀλίγας ἐνταῦθα ἡμέρας ὁ δεινὸς τῆς παιδαγωγικῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἀναμορφωτὴς **Δημήτριος Μαρούλης**, ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων προσωπικοτήτων ἐν τῷ διδασκαλικῷ κόσμῳ, ἀνὴρ λόγων καὶ ἔργων, πυρὸς καὶ σθένους, πρᾶξας ἐν Μακεδονίᾳ—αὐτὸς ἁπλῆ μονὰς—ὅ,τι δὲν κοτόρθωσαν μεγαλόνυμοι Σύλλογοι καὶ πλειάδες μικροσκοπικῶν γελοίων λογίων. Τὸ Διδασκαλεῖόν του ἐν Σέρραις ἵσταται μονοειδὲς ὑπερήφανος φάρος εἰς ὅλον τὸ ἑλῶδες ἐκπαιδευτικόν μας πέλαγος, οἱ δ' ἑκατὸν διδασκαλισταὶ διασπαρέντες ἀπανταχοῦ τῆς Τουρκίας ἐτέλεσαν θαύματα παιδαγωγικὰ, σχηματίσαντες περὶ τὸ ὄνομά των ἴδιον ἀκτινωτὸν δόξης, ὡς μεγαλουργοῦ μεθόδου καὶ ἀρετῆς καὶ δυνάμεως διδάσκαλοι, καὶ εἶναι πλέον παρακλητοὶ ὑφ' ὅλων τῶν Κοινοτήτων καὶ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαρουλισταί. Ἡ Κυβέρνησις καὶ ἰδίως τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας δέον νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐνταῦθα παρουσίας τοῦ κ. Μαρούλη καὶ νὰ ζητήσῃ πολλὰς πληροφορίας καὶ ν' ἀκούσῃ πολλὰς γνώμας του, διότι ὁ ἀνὴρ ἀποτελεῖ αὐθεντίαν εἰς τὰ Μακεδονικά.

—

Εἰς **Δερβῆς Ἀμπουπεκὴρ**—τοῦ ὁποίου μεθ' ὅλην τὴν πρὸς ἡμᾶς φιλίαν του ἀγνοοῦμεν νὰ ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἡ σκυφία του—παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις ἀπεφάσισε νὰ μᾶς μεταδώσῃ εἰς ὀλίγα φύλλα μερικὰ τῶν σουλτανικῶν ἀνακτόρων ἀπόκρυφα, τῶν ὁποίων μᾶς διαβεβαιοῖ ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης ἀπὸ πίσου ἀπὸ ἕνα *μπερντέ*· τώρα τὰ εἶδε δὲν τὰ εἶδε, αὐτὸς κι' ἡ ψυχή του· ἡμεῖς τὰ δημοσιεύομεν διότι τὰ ἠύραμεν πολὺ ἡδονικὰ καὶ διαφανῆ ὡς γιασμάκι σουλτανίδος.

—

Ὁ Φαληρικὸς κόσμος δέον νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅτι ἀπόψε ἔχει τὴν εὐεργετικήν του ὁ νεαρὸς ὑψίφωνος Λατὺ, μὲ τὴν *Φαβὰρ*, τοὺς *Κώδωνας* καὶ τὴν ὡς ποῦδραν λευκὴν ἀοιδὸν Ταμπουρίνη.

—

Μπουλούκια, μπουλούκια, ὡς οἱ μακαρίᾳ τῇ λήξει πετσωματικοὶ θίασοι, κυκλοφοροῦσι τὰ διάφορα τοῦ Ἀστεως τμήματα, ἀποσπάσματα κ' ἑνωμοτίαι Διδασκάλων ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, οἵτινες ἦλθαν νὰ ἐξετασθοῦν ἀπὸ τοὺς Ἑπτὰ σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἂν ὑπὸ τοὺς Τούρκους ἐδίδασκον τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον μὲ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα ἢ μὲ περισσοτέρα ἢ καὶ μὲ ὀλιγώτερα. Ὁ κ. Πανταζῆς βεβαίως θ' ἀκούσῃ ὀλιγώτερα καὶ οὕτω θ' ἀποπέμψῃ πολλοὺς καὶ θὰ κρατήσῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ μετρήσουν περισσότερα—γράμματα!

—

Ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ κ. Θεμιστοκλῆς Κτενᾶς, δημοσιογράφος ἐκ Σμύρνης, χρηματίσας καὶ διερμηνεὺς τοῦ αὐτόθι προξενείου καὶ δυνάμενος πάλιν μὲ τὸν νέον προξενικὸν νόμον νὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς τοιαύτην θέσιν, διότι εἶναι κάτοχος τῆς τουρκικῆς γλώσσης, μεταφραστὴς διαφόρων ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ἔργων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ περιφήμου παρ' Ὀθωμανοῖς Κληρονομικοῦ δικαίου, κεκτημένος ἐπίσης ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ὁ νέος νόμος ἀπαιτεῖ. Πιστεύομεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ὡς ἐφρόντισε νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸ Διερμηνευτικὸν σῶμα ἐν Κωνσταντινουπόλει, θὰ θελήσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὸν κ. Θεμιστοκλῆ Κτεναν εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Προξενεῖον.

—

Τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον ἐξακολουθεῖ νὰ *συγχύζῃ* ἀνθρώπους. Προχθὲς ἀνήγγελλεν ἕνα ἐκ τῶν ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ κρεοπωλῶν ἀδελφῶν Γυφτοπούλων ὡς διώξαντα καὶ μωλωπίσαντα ἐν τῇ *Ὁδῷ Ἀιόλου* ἕνα καπνοπώλην, ἐνῷ εἰς τὸ πλημμέλημα αὐτὸ οἱ ἐν λόγῳ κρεοπῶλαι δὲν ἀνεμίχθησαν εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ταὐτότητος τοῦ ὀνόματός των!

—

Κλεάνθης.

Κάμετο, ὅπως διάβολον θέλεις. Τί ἔρχεσαι καὶ μὲ ζαλίζεις; Ἐρώτησε τὴν κυρίαν σου. Καὶ εἰπέ της, σὲ παρακαλῶ, ὅτι αὔριον θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχήν. Τὰ γενέθλια ἀναβάλλονται διὰ βασιλικοῦ διατάγματος.

Μαρία.

(Ἰδίᾳ) Ὡραῖα! Ἐθύμωσε πάλιν. (ἀπερχομένη) Καὶ πότε δὰ εἶναι εἰς τὰ καλά του. Ὅμως δὲν κατώρθωσα νὰ ἐννοήσω τί ἔχουν αὐτὰ τὰ κουτιά.

Κλεάνθης.

Καὶ τώρα εἰς ἔργον!.. — Γιάννη!.. (Εἰσέρχεται ὁ Γιάννης) Πλησίασε. Ἐνθυμεῖσαι τί μοι ὑπεσχέθης; Οὔτε λέξιν εἰς κανένα. Σοὶ ἀναθέτω τόσον ἐμπιστευτικὴν ὑπηρεσίαν. Πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς καύχημά σου. Αὐτὶ καὶ μάτι! Γλῶσσαν τίποτε! Θὲς αὐτὴν εἰς ἀποστρατείαν. Εἶναι ὁ ἐφιάλτης τῆς διανοίας.

Γιάννης.

Ἐνόησα.

Κλεάνθης.

Θὰ σοὶ εἴπω ἐγὼ πότε εἶναι καιρὸς, ἀλλ' ὅμως ὅταν ἴδῃς ὅτι ἡ κυρία σου πλησιάζει εἰς τὸ γραφεῖον, ἀμέσως τὸν φωνογράφον ἐπὶ χεῖρας καὶ... εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν ἐνδυμάτων. Πρόσεχε μὴ σοῦ διαφύγῃ οὔτε συλλαβή. Ὅ,τι ἀκούεις τὸ ἐπαναλαμβάνεις καθαρὰ ἐδῶ εἰς τὸ τύμπανον. Κλειδόνεις τὸ μυστικὸν καὶ μοὶ τὸ παραδίδεις. Ἀλλὰ προσοχή· μὴ γείνῃ καμμία πλαστογραφία...

Γιάννης.

Θεὸς φυλάξοι! Καί... τὸν ἄλλον;

Κλεάνθης.

Τὸν ἄλλον κρύπτεις, καθὼς σοι εἶπον, ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Νὰ φαίνεται καὶ νὰ μὴ φαίνεται. Εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν της ἡ σύζυγός μου θὰ τὸν ἴδῃ—θέλω νὰ τὸν ἴδῃ μάλιστα ἐκεῖ—ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρει τί εἶναι, δὲν θὰ δώσῃ προσοχήν. Μόλις ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου ἀμέσως ἀστραπηδὸν ἀλλάσσεις τοὺς φωνογράφους, χωρὶς νὰ σε ἴδῃ, θέτεις τὸν πρῶτον εἰς τὴν θέσιν τοῦ δευτέρου καὶ πηγαίνεις καὶ κοιμᾶσαι. Ἡ ἐμπιστευτικὴ ὑπηρεσία ἐτελείωσε.

Γιάννης

Καὶ αὐτὸ τὸ ἐνόησα.

Κλεάνθης. *(Κατὰ μόνας.)*

Ἡ σύζυγός μου θὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης φωνογράφος ἔκλεψε τὸ μυστικόν της.—Ἀ! δέκα μῆνας εἶχα γαλήνην, τώρα ἤρχισεν ἡ τρικυμία! Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ ἐμβῶ εἰς αὐτὸ τὸ πέλαγος! Καὶ ὁ διάβολος αὐτός, ὅταν μίαν φορὰν ἤθελον νὰ τοῦ δέσουν αὐτὸ τὸ σχοινὶ εἰς τὸν λαιμόν, ἐπροτίμησε νὰ γείνῃ ἀσκητὴς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος κκλλίτερα παρὰ νὰ νυμφευθῇ! Ἀποδείξεις!

ἄ! ὄχι· δὲν ἔχω. Ὑπονοίας, τεκμήρια... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κοιμῶμαι. Ἐνυμρεύθην σύζυγον νεωτάτην. Φοβοῦμαι αὐτὴν τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας.—Λοιπὸν τὰ ἤκουσες, Γιάννη. Αὐτὶ καὶ μάτι!

Γιάννης

Μάλιστα κύριε. Μάτι καὶ αὐτί.

Κλεάνθης.

Ὄχι· τὸ αὐτὶ πρῶτα. (*Ἐξέρχεται*)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

—

ΓΙΑΝΝΗΣ, εἶτα ΜΑΡΙΑ.

Γιάννης *(ἔχων ἐνώπιόν του τοὺς δύο φωνογράφους).*

Αὐτὸ εἶναι ἕνας παπαγάλλος καὶ αὐτὸ ἕνας ἄλλος παπαγάλλος. Τὸν χορδίζεις σὲ ἀκούει ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, χωρὶς νὰ σὲ διακόψῃ· ἀρκεῖ νὰ τοῦ τα εἴπῃς εἰς τὸ αὐτί. Ἔπειτα τὸν χορδίζεις πάλιν καὶ ἡ γλῶσσά του ψαλίδι ἀρχίζει νὰ σοῦ τὰ ἐπαναλαμβάνῃ μὲ τὸ ντ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Ἀπὸ κάποιον βουλευτή μας θὰ ἐπῆρε σχέδιον αὐτὸς ὁ Ἀμερικάνος. (Μετὰ μικρὸν) Ναί· ἀλλὰ εἶχα ἕνα γραμματάκι νὰ ἑτοιμάσω διὰ τὸ χρυσό μου, τὸ ἐσχεδίαζα ὅλην νύκτα. Τώρα—μὲ αὐτὴν τὴν ἐμπιστευτικὴν ὑπηρεσίαν — θὰ τὰ λησμονήσω ὅλα. Καὶ τὰ ψώνια... τὸν ἰδιαίτερο λογαριασμό, δηλαδὴ χωρὶς τὸν φόρον τοῦ χαρτοσήμου καὶ τὴν ὑπερτίμησιν...! Ἀ! μία ἰδέα!

Μαρία. *(αἴφνης εἰσελθοῦσα)*

Μία ἰδέα! (ὁ Γιάννης προσπαθεῖ νὰ καλύψῃ τὰ κιβώτια) Τί ἔχεις αὐτοῦ;

Γιάννης *(καθ' ἑαυτόν),*

Τώρα θὰ ἔχωμεν ἀστυνομικὴν ἔρευνα. Καὶ ἂν ἀστυνομία ἦσαν αἱ γυναῖκες ἀλλοίμονον!

Μαρία *(θωπεύουσα αὐτόν).*

Ἔλα, Γιάννη, εἰς ἐμὲ δὲν θέλεις νὰ εἴπῃς τί εἶναι αὐτά;

Γιάννης

Δὲν εἶναι τίποτε (Ζητεῖ νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἐμποδίζεται.) Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς τί εἶναι; (Δῆθεν ἐμπιστευτικῶς.) Εἶναι ἐκρηκτικαὶς μηχαναὶς, βόμβαις. Πρόσεχε μὴ ἐγγίσῃς ἐπάνω μου. Ἕνα κομβὶ ἅμα πατήσω, ἐτελείωσε· πηγαίνεις εἰς τὸν Παράδεισον μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν. Θέλεις νὰ ἴδῃς.;

Μαρία.

Ἔλα, ἔλα, φρόνιμα!

Εἷς ἐκ τῶν νέων Ἑλλήνων—καὶ πολιτευόμενος—παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ ῥωμαϊκοῦ καὶ ἐξεμυστηρεύετο εἰς φίλον του ὅτι 'ντρέπεται νὰ λέγεται ὅτι εἶναι Ἕλλην.

—Ἔννοια σου, τοῦ ἀπαντᾷ, φθάνει νὰ μὴν τὸ λὲς, καὶ δὲν σὲ παίρνει κἀνένας γιὰ Ἕλληνα !

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ.

—Πάει κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος 'στὰ κούφια, ῥὲ Σταμάτη· ποτές μου δὲν ἐπίστευα ἀνακωχὴ νὰ γίνῃ,
καὶ τώρα εἰς τὰ ἴδια μας, 'στὸ πρῶτό μας ραχάτι . . .
μωρὲ μὰ τί τσαναμπετιὰ σ' αὐτὴ τὴ Ρωμηοσύνη.
Ἀμμὲ δὲν εἶναι προκοπή . . . πάντα 'στὴν ἴδια θέσι,
καὶ μόλις σηκωνόμαστε, μᾶς κόβουν μὲς 'στὴ μέση.

—Δὲν κάνουμε, ῥὲ Παναγῆ, γιὰ πόλεμο ἀκόμα . . .
—Ῥέ, ἄϊτε, χάσου, τὄδειξαν καὶ πάλι οἱ εὐζῶνοι·
τοὺς ἔβαλαν 'στὰ τέσσερα μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα . . .
ῥὲ, ἕνας εὐζωνας 'μπορεῖ πενῆντα νὰ σκοτώνῃ.
Μωρὲ τοὺς τρῶμε σίγουρα τοὺς παληο-τουρκαλάδες,
μὰ ἔλα ποῦ δὲν ἔχουμε γιὰ πόλεμο παράδες !

—Ἀμμ' ἴσα ἴσα δὰ γι' αὐτὸ, ῥὲ Παναγῆ, σοῦ εἶπα πῶς δὲν 'μποροῦμε πόλεμο νὰ κάνουμε ἀκόμη·
χωρὶς παρᾶ, θ' ἀνοίξουμε μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα·
μὰ ντὶπ νὰ ἦσαι κούτσουρο ; . . . ἂς πιοῦμε κι' ἕνα ῥῶμι.
Παράδες μόνο νἄχουμε, καὶ ἂς κοπιάσουν τότες,
οἱ εὐζωνοι τοὺς στρώνουνε 'μπροστὰ μὲ τῆς καππότες.

—Φαντάσου, κι' ἂν μᾶς φόρτωναν οἱ Ἄγγλοι μὲ παράδες,
σὲ 'λίγαις 'μέραις τῆς Τουρκιᾶς τῆς σπάζαμε τὴ μούρη.
—Καλλίτερα νὰ ἔδιναν δυὸ τρεῖς ἀπ' τῆς φρεγάδες
ποῦ 'πήγανε 'στὴν Αἴγυπτο μ' αὐτὸν τὸν Σεϊμούρη.
—Ἂς ἦναι κι' ἔτσι, σύμφωνος μὲ τὴ 'δική σου γνώμη,
ἂς δώσουν ὅ,τι θέλουνε....γιὰ φέρε κι' ἄλλο ῥῶμι.

—Γιὰ νἄχῃ τόσο δυνατὸ κουράγιο ὁ Τρικούπης,
στοιχηματίζω, Παναγῆ, πῶς θὰ μᾶς τρέχῃ κἄτι.
—Ἀμμ' δὲν πιστεύω δὰ κι' ἐγὼ νἀῆναι ντίπ χαλντούπης;
καὶ νὰ τραβᾷ 'στὰ κουτουροῦ, χωρὶς νὰ ἔχῃ πλάτη.
Κι' ἔπειτα ἔζησε κι' αὐτὸς στὴ Λόντρα τόσα χρόνια.
κι' ἐκεῖ δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς δύο κουφαϊδόνια.

—Στοιχηματίζω ἡ Τουρκιὰ πῶς θὰ μᾶς πολεμήσῃ . . ?
—Ἀμμὲ γιατὶ δὲν ἔρχεται κι' ὁ Γειῶργος ; τί προσμένει;
—Καλλίτερα μοῦ φαίνεται, ῥὲ Παναγῆ, ν' ἀργήσῃ·
ὅσο δὲν ἔρχεται ἐδῶ, κἄτι 'μπορεῖ νὰ γένῃ.
—Ἔτσι, ῥὲ Στάμο ἀδερφὲ, μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα·
καλλίτερα νὰ κολυμπᾷ...ἂς πιοῦμε κι' ἄλλο ἕνα.

Souris.

Γιάννης.

Εἴμεθα ὅλοι μηδενισταὶ ἐδῶ μέσα—ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ.

Μαρία.

Καὶ σὺ τὸ μεγαλείτερο μηδενικό.

Γιάννης.

Τὸ λέγεις καὶ σὺ ἀκόμη ! Ἄφησε νὰ μας λέγουν μηδενικὰ οἱ μεγάλοι ! Μηδενικὰ ἡμεῖς ! Ἀλλὰ πρέπει νὰ μας πάρουν κοντὰ διὰ νὰ γείνῃ τὸ ἕνα ἑκατὸ καὶ τὸ ἑκατὸ χίλια. Τὸ ἔχεις διὰ περιφρόνησιν τὸ μηδενικόν ; Ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ;

Μαρία.

Ἔλα, ἐγὼ ἠξεύρω ὅτι εἶναι ἕνα δῶρον διὰ τὴν κυρίαν.

Γιάννης.

Ἀ ! ναί· περίφημο δῶρον. Αὔριον θὰ τὸ ἰδῇς.

Μαρία

Πάντοτε προτήτερα ἀπὸ σέ. (Μειλίχιον θωπεύουσα) Ἄνοιξε ὀλίγον...

Γιάννης.

Ἔχεις μίαν περιέργειαν ! Τί ἀσθένεια αὐτὴ ἡ περιέργεια ! Προσβάλλει πρὸ πάντων τὰς γυναῖκας, ὅπως ἡ φυλλοξέρα τὰ ἀμπέλια. Ἐγὼ πρὸς τιμωρίαν σου δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ τὸ ἰδῇς, παρὰ αὔριον τὸ πρωΐ. (ἰδίᾳ) Τώρα τὰς σημειώσεις μου ! (Ἐξέρχεται.)

Μαρία (*μόνη*).

Ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ ἐγὼ θὰ μάθω τί εἶναι—ἀπόψε ! Ἀ ! ἡ κυρία μου...(ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ, εἶτα ΓΙΑΝΝΗΣ.

Πηνελόπη.

Ἐπὶ τέλους θὰ μείνω μόνη. Καλὸς ὁ σύζυγός μου,πολὺ καλὸς, ἀλλὰ ἡ ζηλοτυπία τῷ κατήντησε χρόνιον πάθος. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι τοῦτό με παρηγορεῖ, διότι ἄλλως... ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶναι ζωή....Αἰωνίως τὸ αὐτὸ τραγοῦδι.. τί πλῆξις ! Καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ, ἰδοὺ καὶ μία Εἰρήνη παλαιὸς λογαριασμὸς τοῦ συζύγου μου ἀνεξόφλητος. Τὴν ἐγνώρισεν εἰς τὰ ταξείδιά του. Ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ ταξειδεύσῃς πλέον μόνος, κύριε Κλεάνθη. Εἶχεν ὡραῖα μάτια. Ὦ ! οἱ ἄνδρες...! Τί θὰ ἔδιδα νὰ την ἔβλεπα ! Τὸ βασίλειόν μου ! — Γιάννη ! — Εἶναι ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ συζύγου μου. — Γιάννη !

ΛΕΪΛΕΪ—ΚΑΔΡ.

Α'.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 27 παρελθόντος μηνὸς Ῥαμαζὰν ἔκτακτος ἐπεκράτει κίνησις ἐν τῇ ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδὶζ εἰς τὸ τέμενος τοῦ Δολμᾶ-Βαγτσὲ ὁδῷ. Στρατιῶται ἱππεῖς ἔτρεχον κομίζοντες διαταγὰς καὶ ἀναγγελίας, σάλπιγγες ἀντήχουν καὶ πεζοὶ μετὰ ναυτῶν ἀόπλων παρετάσσοντο ἀρκιοὶ κατὰ μῆκος ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ.

Ἤγετο ἡ μεγίστη τῶν ἑορτῶν τοῦ μουσουλμανισμοῦ ἡ *Νὺξ Δυνάμεως*, ἡ *Λεϊλεὶ—Κὰδρ* ἀραβιστὶ ἢ *Λεϊλεὶ—Καδὴρ* τουρκιστὶ, μία τῶν ἑπτὰ ἱερῶν νυκτῶν τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας. Τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, παρεστὰς τῷ Προφήτῃ, ἤγγειλεν αὐτῷ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ἀποστολήν. Ἡ κυρία ἑορτὴ τοῦ Ῥαμαζανίου εἶναι αὕτη, ἐνῷ τὸ μετά τινας ἡμέρας ἑορταζόμενον Βαϊρὰμ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ *ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῆς νηστείας*.

Ἀνήπτοντο αἱ κανδῆλαι τῶν μιναρέδων, καὶ οἱ μουεζίναι ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτῶν ἐτόνιζον τὴν ἑσπερινὴν δέησιν, ὅτε ἀσυνήθης ἀνησυχία, προσδοκία τις οἱονεὶ νευρικὴ, αἰφνιδίως κρατήσασα, διαταγαὶ ἀξιωματικῶν, κρότοι ὅπλων, θόρυβος ποδῶν στρατιωτῶν συζυγουμένων, ἀνήγγελλον τὴν ἐμφάνισιν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Χαμὶτ τοῦ Β'.

Ἀληθῶς δὲ μετά τινας στιγμὰς ἐπεφάνη ὁ Κχαλίφης τῶν Πιστῶν, ἐπιβαίνων χρυσοτεύκτου μέλανος ἵππου, ἔχων ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν γηραιὸν αὐτοῦ ὑπασπιστὴν στραταρχὴν Ναμὴκ πασσᾶν, ἐξ εὐωνύμων δὲ τὸν εὐνοούμενον—φόβητρον Γαζῆ Ὀσμὰν πασσᾶν, καὶ περὶ αὐτὸν τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ἄλλους ἐκ τῶν ἀνωτάτων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν, ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, ἁπάντων ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ λαμποκοπούντων ἐκ τοῦ πλήθους τῶν καταχρύσων στολῶν καὶ τῶν ἀδαμαντίνων πλακῶν τῶν παρασήμων.

Ἐν μέσῳ τῆς πομπῆς ταύτης καὶ τῶν μουσικῶν παικνιζουσῶν ἡ Α. Μ. κατῆλθεν εἰς τὸ τέμενος.

Β'.

Τὸ περίκομψον τζαμίον τοῦ Δολμᾶ-Βαγτσὲ, ὅπερ, μακρόθεν ὁρώμενον, φαίνεται ἀναδυόμενον ἐκ τῶν γλαυκῶν ῥευμάτων τοῦ Βοσπόρου, ἦτο μετ' ἐκτάκτου πολυτελείας διεσκευασμένον, διότι τοιαύτης ἠξιοῦτο ἐκτάκτου ὑψηλῆς τιμῆς. Ὁ νῦν Σουλτάνος σπανιώτατα καταλείπει τὰ ἀνάκτορα αὐτοῦ· ὁ δὲ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως μόλις ἅπαξ ἢ δὶς τοῦ ἔτους βλέπει τὸν κυριάρχην αὐτοῦ, καὶ τοῦτο τυχαίως· αἱ ἐπὶ Σουλτὰν Ἀζὶζ, τοῦ μεγαλοπρεποῦς, πομπαὶ καὶ παρατάξεις σχεδὸν ἐλησμονήθησαν, ἀναφέρονται δὲ εἰς τοὺς μὴ ζήσαντας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν τῇ πρωτευούσῃ οἱονεὶ ὡς παράδοσις.

Ἤδη, ἐνῷ ἀπὸ ἡμερῶν ἀγγέλλεται ὅτι ὁ Σουλτάνος τὴν δεῖνα ἡμέραν πρόκειται νὰ τελέσῃ τὸ προσκύνημα εἰς ἓν τῶν τζαμίων τῆς Σταμπούλ, ἐνῷ τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας ἐρχομένης, στρατοὶ παρατάσσονται ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Γαλατᾶ καὶ πέραν τῆς γεφύρας ἐν Σταμπούλ, ἐνῷ τὰ σουλτανικὰ χαρέμια μετ' ἀνακτορικῶν ὑπαλλήλων διέρχονται ἐντὸς κεκλεισμένων ἁμαξῶν, ἐπιδεικνύοντα διὰ τῶν καταπετάννυμένων παραπετασμάτων εἰς τὸν θαυμασμὸν τοῦ κοινοῦ κἄτι μικραὶς μικραὶς μυτίταις, ὀφθαλμοὺς ἀμυγδαλωτοὺς λαμπροὺς καὶ λευκοτάτας χεῖρας, αἵτινες δειλῶς ἐκτεινόμεναι δίδουσι εἰς τοὺς τρέ-

---

Γιάννης.

Μὲ ἐφωνάξατε ;

Πηνελόπη (*τῷ προσφέρει χρήματα*).

Λάβε αὐτὰ, νὰ μή σε λησμονήσω αὔριον καὶ εἰπέ μου ἀμέσως· τὴν εἶδες ; τήν γνωρίζεις ; ποῦ κατοικεῖ; ποῦ εἶναι ; Εἶναι ὡραία, πολὺ ὡραία ;

Γιάννης (*ἐνεός*).

Ποία ;

Πηνελόπη

Αὐτὴ ἡ Εἰρήνη ! πρέπει νὰ την ἴδω.

Γιάννης (*ἰδίᾳ*).

Τί ἔπαθεν πάλιν αὐτή. Ἀ ! ἠξευρε τὶ ἔκαμνε ὁ Δρομοκαΐτης. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλως ἐδῶ μέσα θά μας στρατωνίσῃ τὸ κατάστημά του.

Πηνελόπη.

Δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν τίποτε ; τίποτε δὲν θέλεις νά μου εἴπῃς ; Καλὰ, πήγαινε. (Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται.) Ἂς ἀρχίσω ἐντούτοις τὴν ἐπιστολήν μου. Θὰ ἠμαι μόνη. Θὰ δύναμαι ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. (Βλέπουσα πέριξ). Ἔφυγεν. Ἂς ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀπουσίας του ! (Εἰσέρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον).

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, *φέρων τὸν πῖλόν του καὶ τὴν ῥάβδον του.* ΓΙΑΝΝΗΣ, *κρατῶν ὑπὸ μάλης τὸν ἕνα φωνογράφον.*

Γιάννης (*καθ' ἑαυτόν*).

Ὁ Ἕνας παπαγάλλος ἐμβῆκεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ γράμμα καὶ ψώνια ἔμειναν στὴ μέση. Φοβοῦμαι, ὅμως αὐτὸ ποῦ ἔκαμα . . . Ἀλλὰ τί σημαίνει ! Τώρα μὲ τὸν κ. Κλεάνθην εἴμεθα φίλοι. Ἰσότης, ἀδελφότης !

Κλεάνθης (*Μετὰ τὴν κατόπτευσιν.*)

Ἕτοιμος, Γιάννη ; Αὐτὶ καὶ μάτι ! (ὁ Γιάννης ἐξέρχεται) τὸ ἐμάντευσα. Τὸ ἑσπέρας θὰ ἤμεθα εἰς τὸ θέατρον· λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ χάσωμεν τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ γράψωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔντιμον ὑποκείμενον. (Βλέπων διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου) Ἴδετε μὲ τίνα ἐνθουσιασμὸν ἤρχισε νὰ γράφῃ ! ἄ ! Ὀθέλλε ! Δάνεισέ με τὴν ἀφρικανικήν σου μανίαν ἐπὶ ἓν τέταρτον μόνον ! Θὰ ἔχω ὡς αὐτὸς τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐρωτήσω ἔπειτα.—Δεσδεμόνα ! — ὄχι — Πηνελόπη, ἔκαμες τὴν προσευχήν σου ; Ἑτοιμάσου ν' ἀποθάνῃς ! (βλέπων καὶ πάλιν) Ἴδετε χειρονομεῖ . . . φωνάζει ἴσως, οἰστρηλατεῖται . . . Ὦ ! θά με πνίξῃ τὸ αἷμά μου ! Ὁ Νεῖλος ἐπλημμύρισε ! Θὰ σκάσω ! Βοήθειαν ! (Ἀφίνει νὰ πέσῃ ὁ πῖλός του καὶ ἡ ῥάβδος, αὐτὸς δὲ ῥίπτεται ἐπί τινος ἕδρας.)

(Ἕπεται τὸ τέλος).

χοντας κατόπιν τῶν ἁμαξῶν ἐπαίτας ἐλεημοσύνην, ἀναμένεται δὲ μετὰ παλμῶν ὁ αὐτοκράτωρ, αἴφνης γίνεται γνωστὸν ὅτι ἡ Α. Μεγαλειότης, μεταβαλοῦσα σχέδιον τὴν τελευταίαν ὥραν, μετέβη εἰς τὸ προσκύνημα, δι' ἀκατίων, ἄτινα, παραλαβόντα αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας τοῦ Δολμᾶ-Βαγτσὲ, τὸν μετέφερον μετὰ τῆς ἀκολουθίας του διὰ θαλάσσης εἰς τὴν παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ Σεραϊμπουρνοῦ πλατεῖαν, ὁπόθεν ἔφιππος μετέβη εἰς τὸ τέμενος.

Οὕτω τόσαι ἐλπίδες καὶ τόσαι προσδοκίαι ματαιοῦνται, ὁ δὲ λαὸς ἀπέρχεται περίλυπος, στερούμενος τῆς θέας τοῦ ἡγεμόνος του.

Εἶχον λοιπὸν δίκαιον οἱ κοσμήσαντες οὕτως ἐκτάκτως τὸ καὶ ἄνευ προσθέτων κόσμων καλλιτεχνικῶς ὡραῖον τζαμίον τοῦ Δολμᾶ-Βαγτσὲ, δεχόμενον, καὶ νύκτωρ μάλιστα, τὴν Α. Μεγαλειότητα.

Γ'.

Παρὰ προσευχητήριον ἐκ πρασίνου χρυσοτεύκτου καὶ ἀδαμαντοποικίλτου βελούδου ἐλθὼν ἐστηρίχθη Χαμὶτ ὁ Β', ἐγονυπέτησαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ μεγιστάνες, μεθ' ὃ ἰμάμης καλλίφωνος ἤρξατο ἀναγινώσκων τὸ κεφάλαιον τοῦ Κορανίου, τὸ ἀναγράφον τοὺς λόγους οὓς ἐξήγγειλε Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος Μωάμεθ τῷ προφήτῃ ἐξ ὀνόματος τοῦ Ὑψίστου, ὅπερ ἄρχεται περίπου: «Ἔρχομαι ἀπεσταλμένος πρὸς σὲ παρὰ Θεοῦ, ὦ ἀγαπητὲ ἐν Προφήταις. Ἀπέστειλα, λέγει Κύριος, Μωϋσῆν, Δαυὶδ καὶ Ἰησοῦν τοὺς πρώτους τῶν Προφητῶν μου, Ἰὼβ, Δανιὴλ καὶ Ἠσαΐαν, τοὺς μετ' αὐτοὺς καὶ 34,000 μικροτέρους Προφητῶν μου, ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης ἐξακολουθεῖ οὖσα ἁμαρτωλή. Ἀποστέλλω ἤδη σὲ, ὅστις πρὶν ἢ ἐνανθρωπισθῇς καταβαίνων ἐπὶ τῆς γῆς, ἦσο λυχνία τοῦ Παραδείσου μου. Φώτισον τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένους διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς διδασκαλίας, ἐὰν δ' ἐπιμένωσιν ἐν τῇ τυφλώσει διὰ πυρὸς καὶ ῥομφαίας.»

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο τοῦ Κορανίου, θεωρούμενον ὡς μία τῶν βάσεων τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἠκούσθη ἐν κατανύξει καὶ προσοχῇ· μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν δὲ καὶ ἄλλων εὐχῶν, ἡ αὐτοκρατορικὴ συνοδία ὑπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ἐλεύσεως τάξιν, πλὴν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην, ἐπειδὴ ἡ νὺξ εἶχεν ἐπέλθει, οἱ παρατεταγμένοι ναῦται ἐκράτουν δᾳδας δι' ὧν ἐφώτιζον τὴν ὁδὸν τοῦ Σουλτάνου.

Δ'.

Ἐπὶ χαρίεντος λοφίσκου, ἀνὰ μέσον πυκνοῦ φυλλώματος πρασινοφύλλων δένδρων καὶ παρὰ κῆπον, οὗτινος τῶν ἀνθέων ἡ βαλσαμώδης εὐωδία, φερομένη ἐπὶ πτερύγων αὔρας, ἀφικνεῖται εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, ὑψοῦται λευκάζων, ὡς Ἀμαδρυὰς λευχειμονοῦσα, ἐν μέσῳ δάσους τὸ ἀνάκτορον τοῦ Γιλδίζ.

Θὰ περιορισθῶ παρέχων τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* περιγραφὴν ἑνὸς μόνου θαλάμου τῶν ἀνακτόρων τούτων, ἐν ᾧ θὰ ἐκτυλιχθῇ τὸ μικρὸν ἡδονικὸν δρᾶμα τῆς ἱερωτάτης τῶν νυκτῶν.

Βλέπει τις διὰ δύο ἐκ τῶν παραθύρων του τὸν Βόσπορον· δὲν εἶναι εὐρύς, ὡς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τις λίαν εὐλόγως ἀφοῦ ἀποτελεῖ μέρος σουλτανικοῦ ἀνακτόρου· τοὐναντίον μάλιστα ὁ σχεδιάσας αὐτὸν ἀρχιτέκτων φαίνεται κάτοχος τέλειος τοῦ μυστηρίου τῶν εἰς τὴν Κύπριδα θυσιῶν.

Ἐν εὐρείᾳ καὶ ἀναπεπταμένῃ αἰθούσῃ ἀπόλλυται, νομίζεις, ἡ χάρις καὶ ἡ εὐμέλεια λατρευτῆς γυναικός, οἱονεὶ ἐξαπλουμένη καὶ τείνουσα νὰ καταλάβῃ τὸν κενὸν χῶρον. Ὁμοίᾳ πρὸς τὸν ἀέρα, τὸ φῶς, τὴν εὐωδίαν, ἡ καλλονὴ τοποθετημένη ἐν ἀχανεῖ αἰθούσῃ ζημιοῦται· ὁ δ' ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου, προσπαθῶν νὰ περιλάβῃ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν, δὲν δύναται νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ ἐπαρκῶς.

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἡ Φορναρίνα τοῦ Ῥαφαὴλ, ἀνάκειντται ἐν τῷ Tribuna τῆς Galleria degli Uffici, τῇ μικροτάτῳ δηλαδὴ καὶ κομψοτάτῃ τῶν αἰθουσῶν τοῦ φλωρεντινοῦ μουσείου.

Εὑρισκόμενος τοὐναντίον καὶ ἀποθαυμάζων τορευτὸν κάλλος ἡμιγύμνου γυναικὸς ἐν περιωρισμένῳ ἀναλόγως χώρῳ, τὴν ἔχεις, θαρρεῖς, μᾶλλον ἰδικήν σου· αἱ ἀκτῖνες τῶν βλεμμάτων σου, συστελλόμεναι, ἐπαναφέρουσιν εἰς τὰς πτυχὰς τῆς καρδίας σου, ὡς διὰ ῥεύματος ἠλεκτρικοῦ, τὸ ἀφρῶδες τῶν μελῶν, τὸ ἡδὺ τῆς λάμψεως τῶν ὑγρῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ἀλαβάστρινον τοῦ στήθους μὲ τὴν δροσερότητα τῶν μήλων των, τὸ χνοῶδες, ὡς βελούδου, τῶν κνημῶν, τὴν κομψότητα καὶ χάριν τοῦ μικκύλου τῶν παχουλῶν ποδῶν μὲ τὸ ὑπέρυθρον καὶ ῥοδοβαφὲς τῶν ὀνύχων των. Ὁ θαλαμίσκος, ὃν κατωτέρω θ' ἀπεικονίσωμεν, ἐκπληροῖ ἁπάσας τὰς ἄνωθι συνθήκας. Μικρὸς καὶ, ὅπως λέγομεν κοινῶς, περιμαζευμένος, ἀλλ' ὁποία χλιδὴ, ὁποία πολυτέλεια, ὁποῖος πλοῦτος, ὁποῖον θάμβος!

(ἀκολουθεῖ).

Δεμβὶς Ἀβουδεκίρ.

ΜΕΤΕΚΟΜΙΣΘΗ ΤΟ ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς **ὁδοῦ Ἑρμοῦ**, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Ἰσόγαιον τῆς Οἰκίας **Κ. Δελούδα**, μεταξὺ τῶν καταστημάτων **Στεφ. Γαβαλᾶ** καὶ **Ι. Κοκοροπούλου.**

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΘΗΝΙΑ.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀμπαζοπούλου καὶ Σ-ας

Κατ' ὀκᾶν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ **60.**

Κατὰ φιάλας ἐσφραγισμένας ἑκάστη λεπτὰ **60.**

[Κεντρικὸν Κατάστημα καὶ Ὑποκατάστημα εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιεῖ]